

אנטישמיות אסלאמית ושורשיה הנאציים

מתיאס קונצל

עד אחר, אחמד מגלאד (Maglad), אשר השתתף לעיתים קרובות בפגישותיה של הקבוצה, העיד:

לגבינו, אין לישראל זכות קיום כמדינה... אנו מאמינים כי המדיניות הגרמנית והצרפתית מתוכננת להתאים למדינות ערב ואילו ארה"ב נחשבת לאמא של ישראל". לבסוף, רלף גוטשה (Götsche), שהיה שכנו של הנאשם במעונות הסטודנטים, נזכר: "מוטאסאדק אמר פעם: 'מה שעשה היטלר ליהודים לא היה רע כלל וכלל'. גישתו של מוטאסאדק הייתה אנטישמית באופן בוטה.²

הכרה בשנאה כפייתית זו ליהודים מאפשרת לנו להסיק מסקנה מקדמית כי הרעיון של אמריקאים כאויבים, אשר הניע את מבצעי הפיגועים ב-11 בספטמבר, אינו מבוסס על תפיסת מציאות הגיונית או הגיונית בחלקה, אלא הוא חזון תעתועים ברור, המגלה אנטישמיות מקבילה באופן מדהים לכמה רעיונות מרכזיים של האידיאולוגיה הנאצית.

מאמר זה, יחקור את פרטי האנטישמיות האמורה על-ידי חשיפת ההיסטוריה, המשמעות והסכנות המיוחדות שלה. תחילה, סקירה קצרה של השורשים ההיסטוריים של האסלאם. לאחר מכן, חקירת משמעות על-ידי ניתוח האופן שבו רואים האסלאמיסטים את היהודים ולבסוף, הצבעה על הסכנות הנוכחיות שמציג האסלאם לסדר

איו מין אידיאולוגיה דחפה את מבצעי פשע ה-11 בספטמבר לפעול כפי שפעלו? מידע מן המשפט הראשון של חבר מרכזי בתא אל-קאעידה בהמבורג, שהתקיים בין אוקטובר 2002 לפברואר 2003 בהמבורג, גרמניה, נותן תשובה ניצחת לשאלה זו.¹

הנאשם, מוניר אל-מוטאסאדק (Motassadeq), היה חברו הטוב של מוחמד עטא, מפקד החולייה המצרי שביצעה את פיגועי ה-11 בספטמבר. הוא החזיק בנאמנות את חשבון הבנק של מרוואן אל-שאחחי (Shehhi) אשר הטיס את המטוס אל תוך מגדל התאומים השני. עדויותיהם של רבים מעדי הראייה הציגו תובנה עוצרת נשימה אל נבכי נפשם של מבצעי הפשע, אולם התקשורת הבינלאומית לא הקדישה תשומת לב מרובה לעדויות חושפניות אלה.

אחד העדים, שאהיד ניקלס, חבר בגרעין קבוצתו של מוחמד עטא, בין 1998 ל-2000, אמר כי:

תפיסת העולם של עטא התבססה על אורח המחשבה הנאציונל-סוציאליסטי. הוא האמין כי "היהודים" נחושים להגיע לשלטון עולמי. הוא ראה בעיר ניו-יורק את מרכז היהדות העולמית שהייתה, לדעתו, האויב מספר אחד.

שאהיד ניקלס העיד עוד על קבוצת המבצעים:

הם היו משוכנעים כי היהודים שולטים בממשל האמריקאי ובאמצעי התקשורת ובכלכלה של ארצות הברית... מוטאסאדק היה שותף לגישתו של עטא באמונה כי קיימת קנוניה יהודית חובקת עולם. לדבריו, האמריקאים רוצים לשלוט בעולם כדי שהיהודים יוכלו לצבור הון.¹

¹ מקצת הממצאים במאמר זה, הוצגו לראשונה בהרצאה המרכזית שלי בכנס "על 'רצח עם וטרוריסטים - חקירת נפשו של מבצע הפשע" (Genocide and "Terrorism - Probing the Mind of the Perpetrator", באוניברסיטת ייל, ניו-הייבן, ב-11 באפריל 2003. כנס זה, אורגן על-ידי "התוכנית למחקרי רצח עם במרכז ייל למחקרים בינלאומיים ואזוריים". ברצוני להביע הוקרת העמוקה לאורסולה דובה (Dubai), ניו-הייבן, קונטיקט, ארה"ב ול ר. ריינג' קלוד (Cloyd) הבן, המבורג, גרמניה על מסירותם ועל הזמן, שהיו מוכנים להקדיש לתרגום בהיר ותמציתי של מאמר זה לאנגלית.

² Christian Eggers, Aussagen in dem Prozess vor dem Hamburger Landgericht gegen Mounir El Motassadeq wegen Beihilfe zum Mord in über 3000 Fällen und Mitgliedschaft in einer terroristischen Vereinigung. (לא פורסם) למרבה המזל, עיתונאי זה, העובד עבור "רויטרס" רשם את כל הצהרות העדים.

¹ ד"ר מתיאס קונצל (Kuentzel), איש מדע המדינה וסופר, חי בהמבורג, גרמניה. ספרו האחרון, ג'יהאד ושנאת יהודים, איסלאמיזם, נאציזם ושורשי ה-11 בספטמבר, ייצא לאור בעברית, בסוף השנה, בהוצאת קורן ירושלים בע"מ.

העולמי בתקופה שלאחר המלחמה הקרה ובעתיד. ראשית כל יש להדגיש שתי נקודות:

1) החקירה בתוך נבכי מוחם ומניעיהם של אסלאמיסטים מבצעי פשעים, אסור שתוביל אותנו לייחס 'רצח בשם האסלאם' לאסלאם בכללותו. אדרבא, עלינו לייחס סוג מיוחד זה של ג'יהאד לאסלאם הקיצוני כמגמה פוליטית נפרדת במסגרת האסלאם. חיוני לקיים הבחנה זו, כדי שנוכל למתוח ביקורת מכוונת על האסלאם הקיצוני תוך הימנעות מכל רמז של דיון גזעני.

2) חקירת מוחם ומניעיהם של אסלאמיסטים מבצעי פשעים מחייבת אותנו להימנע משימוש בהבנת העולם המערבית שלנו. אם ניצמד אך ורק לצורות המערביות של הסקת מסקנות - כגון הכלל של 'סיבה ותוצאה' או של החשיבות שאנו מייחסים לאינסטינקט הקיום - הדבר עלול להוביל לאמונה המוטעית כי חוסר אונים וייאוש עמוק, הם השורש של מעשי רצח-התאבדות. בדיקה מדוקדקת מפריכה טיעון זה. לאנשים רבים בעולם יש סיבות לחוש ייאוש בגלל חייהם האומללים וחסרי התקווה. עם זאת, איש מהם אינו משתמש ברצח המוני על-ידי כניסה לאוטובוסים צפופים או על-ידי חטיפת מטוסים על נוסעיהם, במטרה לפוצץ את עצמו תוך רצח מכוון של אנשים חפים מפשע רבים ככל האפשר. זו החלטת איננה שיטת תגובה של אנשים על אומללותם. באמצעות לימוד סרטי הווידאו של הצוואות שמפיקים מי שמכונים 'פלשתינאים מתאבדים בשם אמונתם' לפני שהם מבצעים את משימותיהם הקטלניות, לא נגלה כל ראייה לייאוש או לחוסר תקווה, אלא דווקא מידה רבה של גאווה ואף של שמחה והתלהבות. לפיכך, אין להסביר את המניעים של מבצעי הפשע באמצעות החלת התיאוריות שלנו של 'סיבה ותוצאה' ואין לייחס את מניעיהם ל'רשע'. אנשים אלה, אינם רואים עצמם כרשעים אלא כמשחררים אמיצי לב וכחוד החנית של הטובים ביותר בקרב יראי-אלוהים. חקירה אל תוך נבכי מוחם של אסלאמיסטים מבצעי פשעים מחייבת אפוא נכונות מצדנו לקבל - פשוטה כמשמעה וברצינות - השקפת עולם זרה לנו הגובלת לגבינו בטרור.

היסטוריה

די להבין על מה מבוססים קווי הדמיון בין הדימויים הנאציים לדימויים האסלאמיסטיים, עלינו להתבונן אל ההיסטוריה של תנועת "האחים המוסלמים" במצרים, שנוסדה ב-1928 והקימה את האסלאמיזם כתנועת המונים.

את חשיבותה המתמשכת של "האחים המוסלמים" לאסלאמיזם ניתן להשוות לחשיבותה של המפלגה הבולשביקית לקומוניזם במאה ה-20. "האחים המוסלמים" היא הליבה הארגונית והאידיאולוגית שהייתה מקור השראה

לכל הקבוצות והמגמות האסלאמיסטיות שבאו בעקבותיה. שום ארגון אחר לא השפיע על האידיאולוגיה של אל-קאעידה יותר מתנועת "האחים המוסלמים" ומנהיגיה חסן אל-באנא, סייד כות'ב ועבדאללה עזאם.

נוסף על כך, תנועת "האחים המוסלמים" הייתה הארגון שיצר לראשונה את הרעיון של ג'יהאד לוחם בימינו והפך את השאיפה למוות לאידיאל אסלאמי. לכך נודעת חשיבות מיוחדת, מאחר שהאסלאמיזם דוגל בהבנה יסודנית של האסלאם, המשולבת במטרה מפורשת של יצירת ג'יהאד לוחם. כבר ב-1938, חסן אל באנא, מייסדה הכריזמטי של "האחים המוסלמים", הציג את משנתו לגבי ג'יהאד במאמר "תעשיית המוות". במאמר זה, הוא לא תיאר את אימי המוות, אלא צייר את המוות כאידיאל, שאליו יש לשאוף. חסן אל-באנא כתב: "לאומה המשכללת את תעשיית המוות ויודעת כיצד למות באצילות, מעניק האל חיים גאים בעולם הזה וחסד נרחב בחיי העולם הבא".³

רעיון הג'יהאד הלוחם התקבל בהתלהבות על-ידי "חיילי האל", כפי שכינו עצמם "האחים המוסלמים". כל אימת שגדודיהם צעדו בשדרות קהיר במבנה פשיסטי-למחצה, הם שרו: "אין אנו יראים ממוות, אנו שואפים אליו... הבה נמות למען גאולת המוסלמים". פרשנות מיוחדת זו, למשמעות הג'יהאד, לא הופיעה עד שנות ה-1930. יש לציין כי ההסכמה עם הופעת אנטישמיות ארסית חדשה מאומתת במושגים חד-משמעיים.

מלכתחילה, עוררה ההתנגדות למדיניות הקולוניאלית הבריטית את הקריאה לסדר חדש המבוסס על השריעה ויצרה את האסלאמיזם כתנועה חברתית וכאמצעי של התנגדות "למודרניות התרבותית". אולם "האחים המוסלמים" לא ניהלה את הג'יהאד שלה בראש ובראשונה נגד הבריטים, הצרפתים או האליטה המצרית אשר שיתפה פעולה עם הבריטים. במקום זאת, עד 1951, תנועת הג'יהאד של "האחים המוסלמים" התמקדה כמעט באורח בלעדי בציונות וביהודים.

לעומת שמונה מאות חברים ב"אחים המוסלמים" במאי 1936, גדלה התנועה למאתיים אלף חברים עד אוגוסט 1938, לא-כולל תומכים רבים שאינם חברי התנועה.⁴ עם זאת, במשך שנתיים אלה, התקיימה רק מערכה אחת שהתמקדה אך ורק בציונות וביהודים.

המערכה עצמה החלה על-ידי "המרד הערבי" כביכול בארץ ישראל, שפרץ בעקבות הסתה של המופתי של ירושלים, אמין אל-חוסייני הידוע לשמצה. סיסמאות "הלאה היהודים!", "היהודים צאו ממצרים ומארץ ישראל!", נישאו בהפגנות המונים שארגנה "האחים המוסלמים" בערי מצרים ב-1936. כרוזיהם קראו להטיל חרם על סחורות ועל

3 Abd Al-Fattah Muhammad El-Awaisi, *The Muslim Brothers and the Palestine Question 1928-1947*, London, 1998, p. 125.

4 El-Awaisi, p. 98.

"נקודת מפנה חשובה בהיסטוריה המודרנית ובסופו של דבר הטרגיה של ארץ ישראל, של הציונות ושל המזרח התיכון" כפי שכתב אהרון קלימן (Klieman) מכיוון שהיא יצרה ועיצבה את תנועת האסלאמיזם המתפתחת.⁷

המופתי ניצל את ההתקוממות כדי להיפטר מכל הפלשתינאים שחלקו עליו והיו מוכנים לשאת ולתת עם יהודים. המלומד הגרמני אברהם אשכנזי כותב: "המופתי הרג את מתנגדיו בתוך המחנה הפלשתינאי באכזריות קיצונית. היו יותר מעשי רצח וטבח בקרב המחנה הפלשתינאי מאשר נגד היהודים או נגד הבריטים".⁸ יש לציין כי שלטון הטרור האסלאמיסטי הראשון נוסד בשטחי ארץ ישראל היו נתונים לשליטת המופתי במשך המרד. פלשתינאים אשר לא צייתו לקוד הלבוש האנטי-מערבי של המופתי או לחוק השרעיה, נהרגו מיד ובאכזריות.⁹

לבסוף, המופתי ניצל את המרד כדי להציב את הסוגיה הפלשתינאית במוקד העולם הערבי בכלל, לראשונה בתולדות המזרח התיכון. במכתב אל אדולף היטלר הדגיש המופתי את מאמציו הבלתי נלאים והמוצלחים להשתמש ב"בעיה הפלשתינאית", כדי "לשלב את כל מדינות ערב בשנאה משותפת נגד הבריטים והיהודים".¹⁰ עם זאת, בשום מקום לא הייתה שנאת היהודים כה עמוקה כפי שהייתה במצרים, שם קראו "האחים המוסלמים" לפלשתינאים להרוג בשם אלוהים את בני חמולת נשאשיבי, והם גייסו את ההמונים לתמיכה במופתי נגד היהודים.

יש להדגיש כי מה שמכונה "המרד הערבי" של המופתי התרחש על רקע צלב הקרס; עלונים וכתובות על הקירות ציינו בהבלטה את הסמל הנאצי; חברי ארגון הנוער של המפלגה הפוליטית של המופתי צעדו כ"צופים-נאצים", וילדים ערבים בירכו זה את זה במועל-יד. מי שנאלצו לעבור דרך אזורי המורדים הפלשתינאים הניפו דגל צלב הקרס על כלי הרכב שלהם כדי להבטיח הגנה מפני תקיפות של מתנדבי המופתי.¹¹

החל ב-1933 הציע המופתי שוב ושוב לשרת את ממשלת גרמניה הנאצית. בתחילה נתמכה מלחמתו של המופתי נגד היהודים רק במונחים של אידיאולוגיה. רק ב-1937 קיבלה "מלחמת הקודש" של המופתי תמיכה ממשית מגרמניה

חנויות של יהודים. עיתונם אל נאדיר (Al-Nadhir) פרסם טור קבוע, שנקרא "סכנת יהודי מצרים". הם גם פרסמו את שמותיהם וכתובותיהם של אנשי עסקים יהודים ומוציאים לאור של עיתונים יהודיים כביכול בכל רחבי העולם, תוך שהם מייחסים כל רעה - מקומוניזם ועד זנות - ל"איום היהודי".⁵

מובן מאליו כי רבות מפעולותיהם וכן הרטרוריקה והסיסמאות שבהן השתמשו במערכה אנטישמית זו, הועתקו בבירור מגרמניה הנאצית. עם זאת, "האחים המוסלמים" כללו במערכה גם שורשים אסלאמיים של שנאת יהודים. הם הפיצו ציטטה מן הקוראן כי יש לראות ביהודים את 'האויבים הגרועים ביותר של המאמינים'. הם גם עוררו סיפורים נושנים מן ההיסטוריה המוקדמת של האסלאם תוך שהם מצביעים על הדוגמה שקבע מוחמד אשר, לפי האגדה, הצליח לא רק לגרש שני שבטים יהודים ממדינה במשך המאה השביעית, אלא אף הרג את כל אוכלוסיית הגברים של שבט שלישי ומכר את כל הנשים והילדים לעבדות. והם טענו (ועודם טוענים) כי ארץ ישראל היא שטח אסלאמי ("דאר אל-אסלאם") שבו אין להרשות ליהודים לשלוט ולו על כפר אחד, ולא כל שכן על מדינה שלמה.

אכן, תרומה מכרעת לקביעת אופיין של הפגנות אנטי יהודיות אלה, ראשונות בהיסטוריה של מצרים, תרמו הסטטוס קוו ונוכחותו של איש אחד בארץ ישראל - המופתי של ירושלים, אמין אל-חוסייני, אשר לימים נודע לשמצה בגלל שיתוף הפעולה שלו עם ממשלת גרמניה הנאצית. משנת 1921 הוא החזיק במשרות הפוליטיות והדתיות הרמות ביותר בארץ ישראל, ואיש לא הצליח כמוהו להסית וללבות את הסכסוך בין מוסלמים ליהודים בארץ ישראל. כבר בתחילת 1929, בפרעות בהנהגת המופתי, נהרגו 133 יהודים מקומיים בירושלים ובחברון. זמן קצר לאחר מכן, הכריז המופתי על מלחמה אכזרית נגד היהודים כחובתם החשובה ביותר של כל המאמינים. מי שהעזו להתנגד לפקודותיו האנטי-יהודיות הוקעו ואוימו בתפילות יום השישי במסגדים.

אף-על-פי-כן, נאלץ המופתי להתמודד עם יריבים רבי עוצמה כגון חמולת נשאשיבי והמיעוט הנוצרי בארץ ישראל. בניגוד למופתי, בני חמולת נשאשיבי ניסו להסתדר עם היהודים ועם הבריטים בצורה מעשית יותר על-ידי משא ומתן ולא על-ידי מלחמה והרג.⁶

המחלוקת בין חמולת חוסייני לחמולת נשאשיבי הגיעה לשיא במשך "המרד הערבי" ב-1936, אשר שם לו למטרה להפסיק לחלוטין כל הגירה יהודית. מרד זה במיוחד היה

7 Aaron S. Klieman, "The Arab States and Palestine", in: Elie Kedourie and Sylvia G. Haim (eds.), *Zionism and Arabism in Palestine and Israel*, London: Frank Cass, 1982, p. 118.

8 A. Ashkenasi, in Klaus Genicke, *Der Mufti von Jerusalem Amin el-Husseini, und die Nationalsozialisten*, Frankfurt/M., 1988, S. 7.

9 Kurth Fischer-Weth, *Amin el-Husseini. Großmufti von Palästina*, Berlin, 1943, pp. 81-82; Schiller, pp. 145-148.

10 Gerhard Höpp (ed.), *Mufti-Papiere. Briefe, Membranen, Reden und Aufrufe Amin al-Husseinis aus dem Exil, 1940-1945*, Berlin, 2001, p. 18.

11 Ralf Paul Gerhard Balke, *Die Landesgruppe der NSDAP in Palästina*, Düsseldorf 1997, p. 260; Iwo Jordan, *Araberaufstand. Erlebnisse und Dokumente aus Palästina*, Wien-Leipzig, 1943, pp. 3, 97, 187.

5 Gudrun Krämer, *Minderheit, Millet, Nation? Die Juden in Ägypten 1914-1952*, Wiesbaden, 1982, p. 282; El-Awaisi, pp. 70-71.

6 David Th. Schiller, *Palästinenser zwischen Terrorismus und Diplomatie. Die paramilitärische palästinensische Nationalbewegung von 1918 bis 1981*, München, 1982, pp. 91-95.

הענקת חנינה לדמות אסלאמית חשובה זו, נראתה ברוב העולם הערבי כקבלה מפורשת של גישתו האנטישמית ושל פעולותיו האנטישמיות. מכאן ואילך, לדבריו של ברנרד לואיס, "עבר פרו-נאצי היה מקור לגאווה ולא לבושה".¹⁵ שיתוף הפעולה רב העוצמה של "האחים המוסלמים" עם המופתי והפרעות נגד יהודים, חודשים ספורים לאחר שנודע לעולם על אושוויץ, הוכיחו בבירור, כי "האחים המוסלמים" התעלמו ואפילו הצדיקו את השמדת יהודי אירופה על-ידי היטלר. תוצאותיה של גישה זו, המשכיכו להיות מרחיקות לכת והן מאפיינות את הסכסוך הערבי-יהודי עד עצם היום הזה.

כיצד אפוא הסבירו האסלאמיסטים לעצמם את התמיכה הבינלאומית ביצירת ישראל ב-1947? באמצעות התעלמות מוחלטת מרצח ששה מיליון יהודים באירופה על-ידי גרמניה הנאצית, הם שבו אל תיאוריות הקנוניה האנטישמיות. ברוח זו, ראתה "האחים המוסלמים" את החלטת האו"ם משנת 1947 על חלוקת ארץ ישראל כ"קנוניה בינלאומית שהוצאה לפועל על-ידי האמריקאים, הרוסים והבריטים, בהשפעת הציונות".¹⁶ זמן קצר לאחר שחרור אושוויץ וההכרה כי רוב יהודי אירופה היו חלשים מכדי למנוע את רציחתם, סימנו האסלאמיסטים את היהודים ככוח האמיתי השולט בעולם. האמונה הנאצית בקנוניה יהודית חובקת עולם, לא זו בלבד ששרדה לאחר נפילתו של משטר היטלר, אלא שאף אומצה בלהיטות ב-1947, בעולם ערבי שבו הצליחה "האחים המוסלמים" לאסוף מיליון תומכים.

רבבות עותקים בערבית של הספר האנטי-יהודי הפרוטוקולים של זקני ציון הופצו בעשרות השנים הבאות על-ידי שני חברים לשעבר ב"אחים המוסלמים", גמאל עבד אל נאצר ואנואר סדאת.¹⁷ מאות אלפי עותקים של מאמרו של סיד כות'ב, "מאבקנו ביהודים", שנכתב ב-1950, הופצו בכל רחבי העולם המוסלמי, לאחר מלחמת ששת הימים ב-1967.

ההשפעה החדשה של תיאוריות הקנוניה, הדומות לתיאוריות הנאציות, בולטת במיוחד אם נתבונן באמנת "האחים המוסלמים" של ארץ ישראל, הקוראת לעצמה "חמאס". אמנה זו, שנכתבה ב-1988, מציגה את אחת התוכניות האסלאמיסטיות החשובות ביותר כיום. החמאס משתמשת כאן ברטוריקה אסלאמיסטית מובהקת של המופתי של ירושלים, שאותה הוא עצמו אימץ מן הנאצים. "האחים המוסלמים" של ארץ ישראל מגדירה עצמה כ"תנועה כל-עולמית" אשר הג'יהאד שלה הוא "חוד החנית והחלוץ" במאבקם נגד "הציונות העולמית".

הנאצית, בצורה של סיוע כספי ומשלוח נשק. קלאוס גנסיקה (Gensicke) כותב בעבודת המחקר שלו על שיתוף הפעולה של המופתי עם הנאצים: "המופתי עצמו הודה, כי רק בזכות הכסף שנתרם על-ידי הגרמנים יכול היה באותם זמנים להוציא לפועל את ההתקוממות בארץ ישראל".¹² כך עוררו סוכניו של היטלר את שנאתם של האסלאמיסטים בארץ ישראל נגד היהודים באמצעות סיסמאות, נשק וכסף ובכך עודדו את "האחים המוסלמים" במצרים.

ב-8 במאי 1945 הגיע לשיאו השיתוף האידיאולוגי בין המופתי, "האחים המוסלמים" והנאצים. הדבר התברר כבר בנובמבר 1945. במשך חודש זה ביצעו "האחים המוסלמים" את הפרעות הגרועות ביותר בתולדות מצרים. כך החלה ליבת האנטישמיות לעבור מגרמניה אל העולם הערבי. ביום השנה להצהרת בלפור, התפרעו מפגינים בשכונות היהודיות בקהיר. הם בזו בתים וחנויות, תקפו לא-מוסלמים, הרסו בתי כנסת והעלו אותם באש. ששה אנשים נהרגו, עוד כמה מאות נפצעו. העיתונים האסלאמיסטים תקפו את יהודי מצרים על-ידי השמצתם כציונים, קומוניסטים, קפיטליסטים, ומוצצי דם, כסוחרי נשים וכסוחרי מלחמה, כיסודות חתרניים בכל הארצות ובכל החברות.¹³

המופתי התגלה כתומך הערבי הנלהב ביותר בהשמדת יהודי אירופה במשך מלחמת העולם השנייה

שנה לאחר מכן, ב-1946, "האחים המוסלמים" וידאו כי המופתי אמין אל-חוסייני, שהיה ידיד קרוב של היינריך הימלר, יקבל מקלט וסמכות פוליטית חדשה במצרים. מאז 1945, המופתי של ירושלים היה מבוקש כפושע מלחמה על-ידי יוגוסלביה ובריטניה. לעומת זאת, צרפת, שבה הוחזק כביכול ב'מעצר' נוח, דחתה את כל הדרישות להסגרתו. בתמיכת "האחים המוסלמים" הצליח המופתי להימלט בתחפושת במאי 1946. לאחר שהגיע למצרים, הוכרז המופתי כנציגו הרשמי של אל-באנא וכמפקח אישי על פעילויות "האחים המוסלמים" בארץ ישראל. "בזכות מינויו כמנהיג המקומי של 'האחים המוסלמים' בארץ ישראל, המשיך המופתי להיות מוכר כמנהיג הלאומי על-ידי רוב האוכלוסייה הערבית-פלשתינאית".¹⁴

יש לזכור כי המופתי התגלה כתומך הערבי הנלהב ביותר בהשמדת יהודי אירופה במשך מלחמת העולם השנייה. לכן,

Bernard Lewis, *Semites and Anti-Semites*, London: Weidenfeld and Nicolson, 1986, p. 160.

El-Awaisi, p. 195. 16

Kirk J. Beattie, בנוגע לקשרים בין נאצר, סדאת ו"האחים המוסלמים" ראו: *Egypt During the Nasser Years. Ideology, Politics and Civil Society*, NY, 1994, pp. 47-49, 57.

Klaus Gensicke, *Der Mufti von Jerusalem Amin el-Husseini, und die 12 Nationalsozialisten*, Frankfurt/M., 1988, S. 234.

Krämer, pp. 320, 408. 13

Thomas Mayer, "The Military Force of Islam. The Society of the Muslim Brethren and the Palestine Question, 1945-48", in Elie Kedurie and Sylvia G. Haim (eds.), p. 103.

משמעות

מדוע האסלאמיסטים מתמקדים בדבקות כה רבה ביהודים, או בשנאתם ליהודים? שוב, התשובה נמצאת בקורותיה של ארץ ישראל - אף שלא במובן המקובל של הטלת האשמה על המדיניות הציונית. עובדה ידועה היטב, היא כי אידיאולוגים אנטישמים זיהו מלכתחילה את היהודים עם ההיבטים המאיימים של הזמנים המודרניים. אין זה מפתיע כי אידיאולוגים אלה לא היססו לעוות את המציאות כדי להצדיק את טענותיהם. עם זאת, בארץ ישראל, גישת החיים המודרניים התקיימה באופן שונה. כאן, המתאם בין הגעת היהודים להגעתה של מודרניזציה מהירה היה עובדה קיימת ולא הזיה.

בתחילת המאה ה-20, עם עלייתם של יהודים מרוסיה, חלקים גדולים של הקהילה הערבית בארץ ישראל קיימו אורח חיים טרום-מודרני המאופיין בשלטון פטריארכאלי, בנחיתות הנשים, בנאמנות מוחלטת לחמולה, ובדבקות ללא עוררין בדת.

המהגרים היהודים מרוסיה, לעומת זאת, ובהם סוציאליסטים רבים, החלו באורח חיים שונה לחלוטין. בארץ ישראל, הם גילמו, עבור רוב האוכלוסייה המקומית, את ההיבטים החתרניים ולכן המאיימים של החיים המודרניים כגון חילוניות, חתירה אישית לאושר, חשיבה חופשית ושוויון הנשים. כמעט שלא היה בעולם אזור אחר שבו התנגשו בכפיפה אחת סגנונות חיים ורעיונות שונים כל כך.

במבט ראשון, הסכסוך בין ציונות לאנטי-ציונות עוסק לכאורה בראש ובראשונה בבעלות על קרקע. ברמה עמוקה יותר, היו קבלה או דחייה של העולם המודרני מוטלות על כפות המאזניים. באותו זמן, התייחסו רבים מן הערבים בחיוב אל ההשפעות המודרניות של ההגירה הציונית. לדוגמה, במשך שנות ה-1920 האמינו מנהיגים בולטים במצרים, "כי התקדמות הציונות עשויה לסייע להבטיח את פיתוחה של ציוויליזציה מזרחית חדשה", כפי שרשם ביומנו מר קיש, מי שהיה באותם ימים יו"ר הוועד הציוני בארץ ישראל, לאחר שביקר בקהיר ב-1924.²¹ בארץ ישראל, בני משפחת נשאביי וחלקים בקרב המיעוט הנוצרי נטו לקבל השקפה זו. אולם ידה של השמרנות של המופתי, שנתמכה על-ידי "האחים המוסלמים" ועל-ידי הנאצים בגרמניה, הייתה על העליונה.

גיזלר וירסינג (Wirsing), עיתונאי בכיר גרמני נאצי ומעריץ של המופתי, כתב תיאור מאלף של מצב זה בעקבות ביקור בארץ ישראל מטעם האס.אס. ב-1937 ו-1939. "בארץ ישראל, אורח החיים והחשיבה הקפיטליסטיים (וכן המקבילים המרקסיסטיים) מתגלמים אך ורק ביהדות". לעומת זאת, בכל הנוגע לאסלאם, "הרעיונות של המערב לא

האמנה מורה בבירור על השפעה חזקה של הפרוטוקולים של זקני ציון. לפי אמנת החמאס "היהודים עמדו מאחורי המהפכה הצרפתית ומאחורי המהפכות הקומוניסטיות". הם שחוללו את "מלחמת העולם הראשונה, כדי למחות את הח'ליפות האסלאמית... וגם מאחורי מלחמת העולם השנייה, שם גרפו רווחים עצומים מסחר בחומרי מלחמה והתכוננו להקמת מדינתם". הם היו "מקור השראה לאומות המאוחדות ולמועצת הביטחון... כדי לשלוט בעולם באמצעות עושי דברם. לא הייתה מלחמה בעולם שאינה נושאת את טביעות אצבעותיהם". הטקסט המקורי של אמנה זו נקבע בבירור בסעיף 32: כוונת הציונים "מתבטאות בפרוטוקולים של זקני ציון, והתנהגותם הנוכחית היא ההוכחה הטובה ביותר למה שנאמר שם".¹⁸

קיים פיתוי לשים ללעג את האידיאולוגיה המעוותת והמטורפת הזו, כפי שהושמו ללעג פטרוטיו של היטלר בעבר. אולם יש לזכור את תולדות האנטישמיות האירופית בשנים שלפני מלחמת העולם השנייה. האם אין זה בדיוק אותו סיפור של תפיסת עולם הזויה, המבוססת על פחדים ילדותיים ושנאות עתיקות, שהביאה להשמצה, לעינויים ולרצח בממדי ענק שעודנו מעוות את דמיוננו? כדבריו של חוקר האנטישמיות הידוע, יהודה באואר: "שפת האסלאמיזם היא פשוטו כמשמעו שפה של רצח עם. הם חותרים לחזרה על הרצח ההמוני של יהודים. הדברים כתובים שחור על גבי לבן".¹⁹

אכן, תמונה זו, של היהודים כרשעים וכנבלים של העולם היא הנמצאת בשורש הרצח ההמוני של אזרחים בישראל ובארה"ב. על-ידי ביצוע פעולותיהם הרצחניות נגד אנשים הנראים בעיניהם כיהודים, האסלאמיסטים, לפי הבנתם, אינם מבצעים פשעים אלא פעולות של שחרור אשר עבורן יגמול להם האל בשמים. זו הסיבה לכך שצוואות הווידיאו של אסלאמיסטים פלשתינאים אינן מביעות ייאוש אלא גאווה ושמחה.

בזכרנו רקע זה, אל נופתע כי עדים במשפטו של מוטאסאדק בהמבורג, גרמניה, העידו על קיומה של אנטישמיות ועל אמונתו של מוחמד עטא ברעיונות נאציים. האם נופתע כי אוסאמה בן-לאדן מאשים את "היהודים" ב"החזקת אמריקה והמערב כבני ערובה" לאור העובדה כי מייסד החמא"ס, הפלשתינאי עבדאללה עזאם, היה גם המורה והפטרוני החשוב ביותר של מנהיג אל-קאעידה?²⁰ בזכרנו את תפיסת "האויב" ההזויה של האסלאמיסטים, הבה נתבונן על דימוי האוטופיה ההזוי שלהם.

18 ראו התרגום לאנגלית של האמנה: <www.palestinecenter.org/cpap/documents/charter.html>

Jehuda Bauer, "Hitlers islamistische Erben. Spätestens seit dem 11. September 2001 wissen wir: Die Schoa ist nicht Geschichte, sondern Gegenwart", *Jüdische Allgemeine*, Nr. 24/02, p. 8.

Khalid Duran, "Der einen Teufel, der anderen Held", *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 20 September 2001.

F.H. Kisch, *Palestine Diary*, London: Victor Gollancz Ltd., 1938, p. 110. 21

הם, לפי מכתבו של בן-לאדן, "המעשים הבלתי מוסריים של ניאוף, הומוסקסואליות, משקאות משכרים, הימורים וסחר בריבית".²⁴

דברים אלה נשמעים לרובנו כטירוף. לגבי האסלאמיסטים, לעומת זאת, משימה זו, של טיהור וישועה היא המעניקה לאנטישמיות האסלאמיסטית את מרכיב ההשמדה. שנאת היהודים כשנאה המכוונת נגד אתגרי החיים המודרניים, היא הסיבה הבסיסית לרצח אנשים חפים מפשע ב-11 בספטמבר. האסלאמיסטים רואים בניו-יורק את מרכז העולם היהודי. עובדה זו, אומתה בבירור במשפטו של מותאסאדק בהמבורג.

הדימוי העצמי המעוות של האסלאמיסטים מעוצב על-ידי טענתם לעליונות ולשליטה על שאר העולם. לפי הכרזתו של דובר אל-קעידה, סולימן אבו-ריית' (Gheith), האומה המוסלמית "נוצרה כדי לעמוד במרכז...ההגמוניה והשלטון", מאחר שזהו "פסק הדין האלוהי...העולם כולו חייב להיות כפוף לדתו של אלה".²⁵ תכונתם האופיינית היא שנאתם הברורה לקבלת שוני. ה"אנושי" התפתח במשך מאות שנים על-ידי קבלה והערכה של הבדלים, והכרה בשוויון בין נשים לגברים, הייתה מאז ומעולם נקודת ההתחלה של קבלה זו. האוטופיה האסלאמיסטית, לעומת זאת, מכוונת לשליטה של קבלת שוני, עד כדי חיסול האינדיווידואליות ושיעבוד הכל לכוחה המחייב של החמולה והדת.

הדימוי האסלאמיסטי המעוות של האויב מכוון אל ציוויליזציות שאינן מאמינות כי החיים האמיתיים מתחילים רק לאחר המוות, ובמקום זאת, הן מוקירות חיים עלי אדמות ובכך סותרות את אמונתם של האסלאמיסטים בצדק נצחי, באמצעות החלת אמצעים "בוגדניים" כגון הגיון וספק, תוך עיסוק בניאוף ועל-ידי שינוי המבנה העתיק של המשפחה.

שילוב זה של דימוי עצמי אסלאמיסטי ודימוי מעוות של האויב הביא למשימה כה מטורפת של חיסול הרשע - ורשע זה מוצהר כיהודי - כדי לטהר את החברה ולהציל את האנושות. משימה זו, היא היוצרת את השנאה לרשע העולה על הפחד מן המוות עצמו.

ממש כשם שהנאציזם-סוציאליזם הונע על-ידי האוטופיה שדגלה בישועה באמצעות חורבן, כך האסלאמיזם מונע קדימה על-ידי אוטופיה דומה. בשני המקרים, הדימוי המעוות של האויב מעניק למבצע את זהותו העצמית. בשני המקרים, חיסול הרשע, נחשב לתנאי מוקדם להגשמת חלום האחדות המוצגת כאידיאל. בשני המקרים מושלך רשע זה על "היהודי".

24 הטקסט המלא של מכתו של אוסאמה בן-לאדן פורסם בעיתון הבריטי *The Observer*, 24 בנובמבר 2002.

25 "מדוע אנו נלחמים נגד אמריקה": דובר אל-קאעידה מסביר את ה-11 בספטמבר ומצהיר על כוונתו להרוג 4 מיליון אמריקאים באמצעי לחימה להשמדה המונית, ב-Special Dispatch of The Middle East Media Research-Institute (MEMRI), June 18, 2002.

הצליחו להטיל ספק בתמציתו של אורח החיים המסורתי. בארץ ישראל, בזכות שלטונו של המופתי, "פריצת הדרך של הרעיונות הליברליים כמעט שלא התרחשה. ככל הנראה, רק משפחת נשאשיבי יכולה הייתה להתאים לרעיונות אלה, ומסיבה זו... הם קיבלו תמיכה, בעיקר מאנגליה".²²

במהלך "המרד הערבי", שגרם לנקודת מפנה בתולדות ארץ ישראל, התרחשו תבוסת הנשאשיבים והולדת האסלאמיזם בעת ובעונה אחת. אין ספק כי תוצאה זו של המרד הוכחה כאסון לעולם הערבי כולו. מאז הלכה וגברה האכזריות של שנאת היהודים, מכיוון שהיהודים ייצגו את הסכנה של שינוי מאיים. ההתנגדות למודרניזציה גברה מכיוון שהשינוי כשלעצמו נראה יהודי בעיקרו.

סילוף אנטישמי זה של העובדות התפשט בכל רחבי העולם הערבי ועיכב במידה כזו או אחרת את התפתחותו עד עצם היום הזה. על רקע זה מתרחשת הפצתם המהירה של הפרוטוקולים של זקני ציון באזור זה.

נוסח הפרוטוקולים מופנה בראש ובראשונה נגד כל השפעה של ליברליזם באמצעות תיאורו כמכשיר סודי של היהודים. כתוצאה מכך, ספר זה, שזויף על-ידי סוכנים חשאיים של הצאר בשנות ה-1890, מופץ עד היום על-ידי יורשיו המלכותיים של אבן-סעוד.²³

כדי לשפר את הטיעון שלהם נגד חופש הפרט, קושרים אותו האסלאמיסטים אל קנוניה יהודית

מדוע מכתבו של אוסאמה בן-לאדן לעם האמריקאי, באוקטובר 2002, מאשים את ארצות הברית בהיותה "הציוויליזציה הגרועה ביותר בהיסטוריה האנושית?": אוסאמה בן-לאדן עצמו משיב: "מאחר שאתם האומה אשר, במקום להישלט על-ידי השריעה של אלה בחוקתו ובחוקיו, בחרתם להמציא חוקים משלכם לפי ראות עיניכם וחפץ לבכם". הסיבה העיקרית מאחורי כל התקפה אסלאמיסטית היא ההאשמה בהפצת כפירה, המוכחת על-ידי מתן חופש פוליטי ואישי לאנשים.

כדי לשפר את הטיעון שלהם נגד חופש הפרט, קושרים אותו האסלאמיסטים אל קנוניה יהודית. במכתבו לעם האמריקאי מוסיף בן-לאדן: "היהודים השתלטו על כלכלתכם, ובאמצעותה השתלטו על אמצעי התקשורת שלכם, ועתה הם שולטים בכל ההיבטים של חייכם - תוך שהם הופכים אתכם למשרתיים ומשיגים את מטרותיהם על חשבונכם". האמצעים להשתלטות ולהסתננות יהודית זו

Giselher Wirsing, *Engländer Juden Araber in Palästina*, Jena, 1939, 22 quoted according to the 5th edition, Jena, 1942, pp. 132 and 136.

23 תרגום הפרוטוקולים לרמנית ראה אור ב: Jeffrey L. Sammons, *Die Protokolle der Weisen von Zion – eine Fälschung, Text und Kommentar*, Göttingen, 1998.

באירופה, באותו זמן, היינו עדים להתפרעויות האנטישמיות החמורות ביותר נגד החיים היהודיים מאז ליל הבדולח ב-1938.

אנטישמיות זו אומצה בהתלהבות על-ידי ארגונים בעלי זיקה נאצית בכל רחבי העולם, אשר הביעו שמחה גלויה לנוכח הרס מרכז הסחר העולמי ומותם של אלפי אזרחים חפים מפשע. אנשים אלה מנסים לכוון בריתות רשמיות עם האסלאמיסטים. עם זאת, באופן בלתי רשמי הרגש האנטי-יהודי נעשה יותר ויותר לדבק המלכד קואליציה חדשה הכוללת חלקים עצומים של השמאל בן זמננו, שאינם מתעבים את היהודים ואת ישראל בגלל סיבות גזעניות או דתיות, אלא בגלל סיבות של 'אוניברסליזם' כביכול. במשך מאות שנים, לבשה האנטישמיות צורות חדשות. עתה נראה כי היא משתנה שוב, לצורה המחייבת חשיבה חדשה ואוצר מילים חדש. התנועה נגד גלובליזציה, למשל, מתנוונת ככל הנראה והופכת לקרקע-גידול לגרסה מודרנית של אנטישמיות. פעילה לובשים חולצות טי נושאות כתובת "הישרפי ישראל, הישרפי", ללא כל מודעות לשבירת טאבו, מכיוון שהם חלק מן השמאל.²⁹ המוטציה הנוכחית של אנטישמיות טוענת כי פשעיהם הגרועים ביותר של האנטישמים בעבר מיוחסים עתה ליהודים ולמדינת ישראל, כך שאם אתה מתנגד לנאציזם עליך להתנגד באותה מידה ליהודים. כפי שכתבה מלאני פיליפס:³⁰

נוצר כאן מצב אורוליאני אשר בו שנאת היהודים נושאת עתה את דגל האנטי-גזענות וזכויות האדם של השמאל, ומעלה, גם בעיתונות של המגמה השלטת, מאמרים הדנים בעוצמתם הממארת של היהודים המשפיעה על המדיניות של אמריקה ושל העולם כולו.³⁰

תיאוריות הקנוניה כבר הרגו בעליל אל מעבר לחסידי האסלאמיזם. בצרפת, ספר הטוען כי שום מטוס לא התרסק על הפנטגון, הפך לרב-מכר. בגרמניה, ספר דומה טוען כי פגועי ה-11 בספטמבר לא היו כי אם תמרון סודי של ה-CIA. דוגמה אחת מספר זה:

אם ג'ורג' וו. בוש, אביו, מקבלי החלטות חשובים אחרים ובנקאים בכירים הם חברי לשכה סודית אשר חימשה את היטלר ואת סטאלין וכך עוררה את מלחמת העולם השנייה, אזי הגיוני לגמרי כי יש להם יד בהכנות גם למלחמת עולם שלישית.³¹

קיים קשר בסיסי בין התקפת אל-קעידה ב-11.9.2001 לבין נפילתה של חומת ברלין ב-11.9.1989, שסיפק קרקע פורייה למשיכה העצומה שיש כיום לאסלאמיזם. עד 1989, נמתחה ביקורת על הקפיטליזם לא רק על-ידי האסלאמיסטים אלא גם על-ידי ברית המועצות ובעלי בריתה. מ-1990, האסלאמיזם נותרה התנועה היחידה המשלבת שלושה מרכיבים מכריעים: (1) אידיאולוגיה כוללת כדי לאתגר את החברות הקפיטליסטיות; (2) משאבים כספיים עצומים; (3) פריסה כל-עולמית.

לאנשים רבים בעולם יש סיבה מספקת להיות לא-מרוצים מתנאי החיים העלובים שלהם, הקשורים לחוקיה האכזריים של כלכלת השוק בכל רחבי העולם. לעומת זאת, האסלאמיזם, היא תנועת מרד חובקת עולם המתעלת את אי-שביעות הרצון הזו נגד ישראל - הנשלטת כביכול על-ידי האמריקאים - או נגד ארצות הברית, הנשלטת כביכול על-ידי יהודים. תנועה זו, אינה נלחמת תחת דגל האנטי-קולוניאליזם, אלא תחת דגל האנטישמיות; היא אינה נאבקת למען שחרור, אלא למען דיכוי; היא אינה נשלטת על-ידי רעיון התבונה, אלא על-ידי טירוף.

למרות זאת, אין עתה שום תנועה אנטי-קפיטליסטית או אנטי-מערבית אחרת המסוגלת להשפיע, לגייס, לקבץ אנשים כה רבים. יש לציין כי כתוצאה ממתקפת ה-11 בספטמבר, נחלו האסלאמיסטים הצלחה מסחררת בבחירות בבחריין, במרוקו ובפקיסטן.²⁶ סקר שנערך בקרב 38,000 איש ב-44 מדינות אסלאמיות בקיץ 2002, הציג תמונה מפחידה. יותר מ-25 אחוזים מן הנסקרים בגאנה, אינדונזיה, סנגל, ואוגנדה אמרו כי אפשר להצדיק פיגועי התאבדות כאמצעי להגנת האסלאם; לדעה זו שותפים יותר מ-33 אחוזים בפקיסטן ובמאל; יותר מ-40 אחוזים בירדן, בנגלה-דש וניגריה; יותר מ-50 אחוזים בחוף השנהב; ו-73 אחוזים בלבנון.²⁷ מתקפת ה-11 בספטמבר היא שנתנה לאסלאמיסטים את הדחיפה העצומה הזו. אולם בכך לא סגי. המגדלים הבווערים במרכז הסחר העולמי הפכו למשואת סימון שהכריזה על "התעוררות מחדש של האנטישמיות בצורתה הכל-עולמית החדשה."²⁸

באביב 2002, השתתפו שני מיליון איש בהפגנות המונים למען פיגועי התאבדות, שהתקיימו בכל בירה ערבית.

26 באוקטובר 2002, מספרם של האסלאמיסטים בפרלמנט של פקיסטן גדל משלושה לחמישים והם זכו לרוב הקולות בשתי מדינות מקומיות הגובלות באפגניסטן. במאי 2002, האסלאמיסטים בבחריין זכו בכל המושבים בפרלמנט בבחירות המקומיות. בספטמבר 2002, האסלאמיסטים במרוקו הצליחו יותר מכל מפלגה פוליטית אחרת. (ראו: *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, September 30, 2002, and October 25, 2002.)

Brian Knowlton, "A Rising Anti-American Tide", *International Herald Tribune*, December 5, 2002.

Daniel Johah Goldhagen, "The Globalization of Anti-Semitism", *Forward*, 28 May 2003.

See Gabriel Schoenfeld, "Israel and the Anti-Semites", *Commentary*, June 29 2002.

Melanie Phillips, "The New Nexus of Anti-Semitism", first published in 30 *The Spectator*, March 22, 2003; Jonathan Sacks, "A New Anti-Semitism?", <www.axt.org.uk/essays/sacks1.htm>.

Mathias Bröckers, "Verschwörungen, Verschwörungstheorien und die 31 Geheimnisse des 11.9.", 2001-Verlag, Frankfurt/M., 2002, p. 106.

ספר זה ההופך את העובדות ההיסטוריות על פיהן, הופך ב-28 מהדורות תוך חמישה חודשים. הוא נכתב על-ידי עורך לשעבר של היומון טאגסצייטונג (Tageszeitung) או בקיצור טאץ (Taz), בעל זיקה ל"מפלגת הירוקים" הגרמנית, והוצא לאור על-ידי הוצאת ספרים שמאלנית.

האמור לעיל הוא ודאי הגרסה הגרמנית של השקר הידוע על 4,000 יהודים אשר קיבלו כביכול מידע מוקדם מן "המוסד" ולכן לא הגיעו לעבודה במרכז הסחר העולמי ב-11 בספטמבר. שקר זה, שמקורו במזרח התיכון והוא מבוסס על תיאוריות הלקוחות מן הפרוטוקולים של זקני ציון, הופך ברחבי העולם במהירות מסחררת, אחרי ה-11 בספטמבר. לראשונה, אירוע בעל חשיבות עולמית עצומה, התפרש בצורה אנטישמית בוטה ונמכר בהצלחה כעובדה קיימת. כאילו כוון הדבר בידי הסמויות של מנהיג אל-קאעידה, תרם אסון ה-11 בספטמבר להסבת נזק חמור לתדמיתה של ישראל, והאשים את ארצות הברית באובדן חייהם של אזרחיה.

אנטישמיות, היא מחלה שאין לה סיבה אחת. נראה כי קיים צורך פסיכולוגי עמוק מאד להיפטר מנטל האשמה הגרמנית והאירופית בנוגע לשואה, על-ידי השמצת קורבנותיה לאחר מותם. אחרים חשים צורך דוחק לכפר על הקולוניאליזם והאימפריאליזם האירופי על-ידי אימוץ האסלאמיזם והוקעת ישראל כמעצמה הקולוניאלית הגרועה בעולם. במקומות אחרים, צוברת האנטישמיות כוח מאי-שביעות-רצון מכל הסוגים ומכעסים שאינם במקומם. כפי שמתועד היטב, אנטישמיות אינה זקוקה לתוכן הגיוני כדי להתקיים, מאחר שאיננה מבוססת על דעות או על דעות קדומות, אלא היא חלק מתשתית של רגשות, שהם הבסיס לזהותו המעוותת של האנטישמי עצמו.

כך, בניגוד גמור לכל העובדות שהצגתי, עלינו להסיק כי למרות שורשיה האנטישמיים של מתקפת אל-קאעידה, הדבר לא הוביל לגיוני כולל של האנטישמיות במדינות המכונות "נאורות". למעשה, ההפך הוא הנכון. בימינו, אנו חווים עלייה חסרת תקדים באנטישמיות בכל רחבי העולם.

סיכום

בחלקו הראשון של המאמר ציינתי כי מלכתחילה, היה קשר הדוק בין האסלאמיזם לשנאת היהודים. מכאן נובע כי מלחמה באסלאמיזם דורשת 'אפס סובלנות' לאנטישמיות. אם תעמולה אנטישמית ופעולות אנטישמיות לא תהיינה מקובלות, הן מבחינה חברתית והן מבחינה פוליטית ותגרומנה לתוצאות חמורות, יאבדו האסלאמיזם והג'יהאד את הכוח המניע העיקרי שלהם.

בחלק השני של המאמר, דנתי במודרניזציה ובקשריה אל היהודים במזרח התיכון. קידום הדמוקרטיה באזור זה, דורש כמובן מאמץ נחוש להילחם בעת ובעונה אחת באנטישמיות.

בחלק השלישי, ניסיתי להסביר את הדחיפות הדרושה בקבלת החלטות מכריעות. כפי שציינתי בתחילה, אין אנו יכולים להשתמש בצורות ההגיון המערבי כדי להבין את האידיאולוגיה האסלאמיסטית ואת ההתאבדות למטרת רצח. עם זאת, עלינו להשתמש בידע שלנו על התודעה האסלאמיסטית כדי להילחם באי-רציונליות קטלנית ולשרטט קו תיחום שאין לחרוג ממנו בין רעיון של שינוי המבוסס על מסורות של נאורות לבין רעיון של שינוי שאינו מהסס להשתמש באמצעים פשיסטיים כדי להרוס את הייחודיות ולמנוע את התפתחותן ושחרורן של חברות.

במשך מאות שנים, לבשה האנטישמיות צורות חדשות. התנועה נגד גלובליזציה, למשל, מתנוונת ככל הנראה והופכת לקרקע-גידול לגרסה מודרנית של אנטישמיות

בארצות הברית, המקרה שבו נתקלו סטודנטים תומכי ישראל באוניברסיטת סן-פרנסיסקו, באספסוף של סטודנטים שצעקו "היטלר לא השלים את המלאכה", כנראה שלא היה מקרה בודד. לפי נתוני הליגה נגד השמצה, היו יותר מ-100 תקריות אנטישמיות בקמפוסים של אמריקה מינואר עד מאי 2002. סטודנטים ואנשי סגל בפקולטות, במספר הולך וגדל של אוניברסיטות, חוברים לתנועה גוברת בהתמדה להפעלת לחץ על מכללות להתנתק מאחזקות בחברות המנהלות עסקים בישראל,³² בעוד שאיש אינו מתעניין בחברות המנהלות עסקים באיראן ובסוריה וניהלו עסקים בעיראק.

Melissa Radler, "Anti-Semitic Riot at San Francisco State University", 32 *Jerusalem Post*, May 16, 2002; Michael A. Fletcher, "US Campuses Divided by Anti-Israel Campaign", *International Herald Tribune*, October 14, 2002.